

Column Alex Sievers

Het Liefdegesticht omstreeks 1920. Na restauratie van deze Ansichtkaart werden veel details zichtbaar, zoals een waterput en een schuurtje. Deze bevonden zich beide naast de linkerzijgevel van het klooster. Later werd op die plek de speelplaats van de Sint Lucia-meisjesschool aangelegd | F Collectie Leon de Fost, Mario Coolen

Dorpsplein Mierlo-Hout Verhalen als verbinder

“Zusters van het Liefdegesticht wandelden door de kloostertuin, tuinierden in hun groentetuin, onderwezen de meisjes en verzorgden de kleuters van de Sint Lucia-school. Tegelijkertijd gaven de broeders les op de Sint Odulfus-jongensschool, het huidige In het Hart van het Hout,” vertelt Mario Coolen, terugdenkend aan zijn kindertijd.

Ik praat een half uur met Mario en binnen no-time weet ik van alles over de geschiedenis van Mierlo-Hout. Mario houdt van verhalen. Als fotograaf vangt hij ze in beeld en als commissielid van Historisch Bewustzijn en voorzitter van Stichting Herdenkingsmonument Mierlo-Hout geeft hij ze door.

Hij is een geboren en getogen Mierlo-Houtenaar. Hij woont in zijn ouderlijk huis aan de Houtse Parallelweg. Zijn

grootouders hadden vroeger een schoenmakerij in die straat en zijn ooms bewoonden er meerdere huizen. Mario: “Als ik door Mierlo-Hout loop, heb ik bijna bij ieder gebouw een anekdote.

Door eigen herinneringen en door verhalen die ik van mijn ouders en grootouders heb gehoord. De verhalen liggen in dit dorp voor het oprapen. Dat is de basis van de hechte gemeenschap van Mierlo-Hout. Het maakt het tot een dorp waar mensen heel graag willen wonen.”

Verhalen zorgen voor verbinding

Niet voor niets lezen we ons in over de geschiedenis van een stad als we op stedentrip gaan. Of nemen we een gids in de hand als we er eenmaal zijn. Dankzij de verhalen die we lezen en horen, krijgt een stad betekenis. De ruïnes van het Forum Romanum in Rome zijn opeens geen hopen stenen meer.

De ontelbare sculpturen van de Sagrada Família in Barcelona komen tot leven. En de flats in Oost-Berlijn zijn niet langer saai, maar juist fascinerend. Verhalen geven een plek een identiteit. Ze spreken onze verbeelding aan. En ze maken – bij iedereen op een andere manier – emoties in ons los. Door die emoties blijft een plek ons bij. En kunnen we ons er gemakkelijk mee verbinden.

De ziel van Mierlo-Hout

Zo werkt het ook met woonomgevingen die we fijn vinden. Daarom zijn het de verhalen van Mierlo-Hout en haar bewoners die we in het nieuwe dorpsplein zo belangrijk vinden. Ze geven het nieuwe gebied een ziel.

Onder meer het behoud van de oude kapel, oorspronkelijk gebouwd in de jaren dertig, en het in ere herstellen van het groen van de kloostertuin, dragen hieraan bij. Door erkenning te geven aan de gemeenschappelijke geschiedenis, willen we de toekomstige bewoners verbinden.

“De parochie heeft ons dorp gemaakt zoals het nu is. Laten we dat koesteren”, beaamt ook Mario. “Onze achtertuin grenste vroeger aan de kloostertuin. Dag in dag uit speelde ik er. Ik kende het als mijn broekzak. Ik vind het geweldig dat er straks kin-

deren zijn die zulke herinneringen gaan hebben aan een nieuwe kloostertuin.”

Nieuwe verhalen creëren

Het zijn niet alleen de verhalen van welker die we door willen geven in het nieuwe dorpshart. Het moet ook een plek worden waar nieuwe verhalen worden geboren. Daarvoor moet de buurt bruisend zijn. Jong en oud leven er samen. Er komt ruimte voor beleving en voor mooie ontmoetingen. Dan creëren we herinneringen. Misschien roept deze column ook verhalen bij u op over het dorp. Daar

zijn we heel benieuwd naar! Welk verhaal wilt u levend houden in het nieuwe dorpshart? Deel uw verhaal via de redactie van Ons Mierlo-Hout Magazine of via alex@dorpspleinmierlohout.nl. Volg het project op www.dorpspleinmierlohout.nl en Facebook.

Benieuwd hoe het oude klooster en de kapel eruitzagen?
In het woonzorgcentrum Alphonsus staat een waarheidsgetrouwe maquette.

Bijzonder bloemetje

Elke maand wordt er een Mierlo-Houtenaar in het zonnetje gezet met een prachtige bos bloemen van Bloemboetiek Nicole. Deze maand is de keuze gevallen op Hans Scheepers mede door zijn inzet bij volleybalvereniging Polaris. Hans is ruim 45 jaar betrokken bij het volleybal waarvan maar liefst 35 jaar bestuurlijk.

Het begon destijds bij volleybalvereniging Dynamik, want er waren in die tijd 2 volleybalverenigingen, te weten Dynamik en Apollo. Hans was in eerste instantie voorzitter van Dynamik, zat mede aan de onderhandelingstafel om van Dynamik en Apollo een vereniging te maken, het huidige Polaris. Hij werd vervolgens voorzitter van Polaris en onderhandelde met de gemeente over het overnemen van de hal wat met succes werd afgesloten. Vervolgens deed zich een nieuwe uitdaging voor, voorzitter van de jeugdafdeling, want doorstroming was van primair belang om Polaris op niveau te kunnen laten spelen.

Maar als eigenaar van de hal kwamen er diverse nieuwe uitdagingen en werd er een stichtingsbestuur in het leven geroepen met als voorzitter...Precies: Hans. Met veel plezier kijkt Hans terug naar zijn tijd in het stichtingsbestuur. Het was keihard werken maar enorm dankbaar, en zie het resultaat: een fantastische accommodatie die aan de strengste normen voldoet. Maar tussen alle druktes door was hij ook nog de mede-oprichter van Tourclub Mierlo-Hout en van buurtvereniging het Houtseindje.

Maar Hans wil gaan afbouwen, of hem dat gaat lukken is de vraag. Het was een waar genoegen om met jou over het verleden, heden en de toekomst te praten, blijf gezond, blijf gezellig bezig en hartelijk dank voor de gastvrije ontvangst.

De bloemen zijn voor Hans.
F | Anton van Lieshout

Bloemboetiek
Nicole

